

[Fuglsang.]

også i et vist omfang begrænser adgangen til at få denne pensionsret tilbage.

Forslagets andet afsnit, der handler om tjenestemænd, som er afskediget ved den ekstraordinære tjenestemandsdømstol, kan vi ikke give helt den samme tilslutning. Det, at forslaget netop kommer nu, kan nærmest kun betragtes som et udslag af en altfor almindelig tendens i en hel række lande, også i Danmark, til igen at tage krigsforbrydere og landsforrædere til nåde, og man har bange anelser om, at de i mange tilfælde vil blive sat ind i deres tidligere beskæftigelse.

Det vil vi ikke være medansvarlige for og det så meget mindre, som den før nævnte regel om, at der skal tages stilling i hvert enkelt tilfælde, ikke gælder for disse mennesker, der er straffet ved den ekstraordinære tjenestemandsdømstol. Man vil altså her ikke gennemføre den samme kontrol og begrænsning eller den samme hensyntagen til de i mellemtiden ansatte tjenestemænd. Alene dette bekræfter i nogen grad mistanken om, at dette afsnits tilblivelse ikke alene skyldes humane hensyn.

Nu er jeg på den anden side udmærket klar over, at der blandt de tjenestemænd, som blev straffet dengang, findes adskillige, hvis forseelser faktisk var af mindre graverende art, og som heller ikke mit parti ønsker forfulgt og udstødt i al evighed, så meget mindre som en mængde af disse mennesker med rette må anse deres straf for i højeste grad at være uretfærdig i betragtning af, at hyad man populært kalder de store tyve fortsat så temmelig går fri. Jeg ved, at man regnede med, da man afsagde dommen over alle disse mindre forseelser, at de stores tur nok ville komme, men den kom i mange tilfælde ikke. Det viste sig, at det ikke var tilfældigt, at man trak tiden ud, hvad man gjorde i stille håb om, at glemslens slør ville dække deres misgerninger. Af denne grund vil mit parti ikke kunne stemme for forslaget, men vil undlade at stemme.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg takker de ærede ordførere for den tilslutning, der gennemgående er givet lovforslaget. Det er vel naturligt, at de bemærkninger, der er faldet, særlig har drejet sig om lovforslagets andet afsnit, idet første afsnit jo mere automatisk er en konsekvens

af den såkaldte rettighedslov af 18. juni 1951. Jeg kan tilslutte mig det ønske, der fra flere sider er udtrykt om, at lovforslaget nærmere skal drøftes i lønningssudvalget, og her går jeg ud fra at man vil komme ind på nogle af de spørgsmål, der er blevet rejst. Jeg skal derfor kun gøre et par ganske enkelte bemærkninger.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen i, at det er nødvendigt at være forsigtig med genansættelse, og hensynet til de nu ansatte, også honoraran-satte, personer må naturligvis varetages. Der findes iøvrigt en ordning, som blev aftalt med finansministeriet, såvidt jeg husker, for et par år siden netop om dette spørgsmål.

Om den pensionsforbedring, der er foreslået, er nødvendig, kan man altid diskutere. Det bliver en skønssag, hvor langt man skal gå. Det kan man også drøfte, når man kommer ind på enkeltheder.

Jeg skal endnu kun nævne et enkelt spørgsmål, som blev berørt af det ærede medlem hr. Arnth Jensen, og som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen senere kom ind på. Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen sagde direkte, at han var betænkelig ved, at der ikke kan finde egentlig genansættelse i tjenestemandsstilling sted, og han nævnte her særlig forholdet for lærernes vedkommende. Indenfor udvalget var stillingen den, at de tre almindelige stats-tjenestemandsgesandtsorganisationer for deres vedkommende gik imod, at en ansættelse i tjenestemandsstilling kunne finde sted, medens Danmarks Lærerforening for sit vedkommende mente at kunne tiltræde en genansættelse i tjenestemandsstilling netop ud fra de betragtninger, som det ærede medlem hr. Svend Jørgensen anførte, at ansættelsen jo skulle tiltrædes af de lokale myndigheder, både den indstillende og den kaldende. Regeringen har imidlertid ment, det var vanskeligt overfor offentligheden at forsvare en dobbelthed på dette område, således at man fulgte een regel for lærere og måske præster, en anden for andre tjenestemænd, og at det navnlig ville være svært for menigmand at forstå, at man tilsyneladende skulle være mindre streng i kravene til dem, der har ansvaret for ungdommens opdragelse, end overfor andre.

Jeg erkender naturligvis, at der i og for sig ville ligge en betryggelse i de lokale myndigheders indstilling, men man tænke sig